

**Xevi
Sala**

**On
hi hagi
por**

Columna

XEVI SALA
ON HI HAGI POR

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2022
© XEVI SALA, 2022
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 – 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2950-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 12.044-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO
IMPRÈS A CATALUNYA – PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

Subsol.	15
TEMPTACIÓ.	17
OBSESSIÓ.	53
OPRESSIÓ.	81
POSSESSIÓ	121
<i>RESURGENTIS</i>	163
EXORCISME	213
La vida és una suma de petits miracles.	253
Epíleg: Déu tot ho veu.	261
<i>Vocabulari demonològic</i>	267
<i>Nota de l'autor</i>	269

I

La Garrotxa, gener del 2019

El capellà va obrir els finestrons, l'última llum de la tarda va desentenebrar l'habitació. A fora, l'amenaça de pluja, els camps bonyeguts, la fronda propera d'una roureda i el metall enlluentat del cotxe que l'havia dut fins allà, amb el xofer estintolat a la porta. Era una casa aïllada, fornida amb mobles antics però de fusta cara, amb el mal gust cridaner que es pot permetre la gent d'una posició econòmica folgada. Tot seguit el capellà va seure a la cadira col·locada al costat de la noia, estirada al llit. Tretze o catorze anys, faccions orientals, els ulls clucs. En aquella cara s'hi podia llegir l'ofec d'una família estricta. L'únic home que els acompanyava va discrepar:

—No estariem millor a les fosques i amb un ciri encès, mossèn?

—No pas encara. Primer vull parlar una estona amb la seva filla. Com et dius?

Ella va contestar amb un nom que no era el seu.

—Per què crides a les nits?

—Perquè sento veus.

—Veus que venen d'on?

—De dintre meu.

—Quant fa que les sents?

—D'ençà que vaig néixer.

La pacient parlava un català salpebrat amb el típic accent de la comarca. El seu pare adoptiu va tornar a tancar la finestra, reclamant més intimitat, i va exigir-ho gairebé amb desesperació:

—No comença amb les oracions de l'alliberament?

—Li dic que encara és massa aviat per saber si cal fer-ho.

—Però jo soc el seu pare, sé millor que ningú què li convé.

—Aquí l'única autoritat que hi ha és la meva. Segui i segueixi les meves instruccions. —Va tornar a fitar la noia, que mantenia els ulls clucs, i va examinar-li els tímpanes. Era bonica, aparentment sana, tret de les esgarrinxades recents a les galtes i dels blaus als braços. Després va afegir—: I què et diuen aquestes veus?

—Em diuen que els mati.

—Que matis a qui?

—Als meus pares.

Núvols de paper cremat començaven a tamborinear les primeres tronades. Amb la mirada abatuda, el capellà buscava el barret per marxar, li calien més sessions, no es volia precipitar. Feia tan sols dos mesos que havia acabat el curset teòric, li mancava pràctica, no en gaudia, d'aquella feina, no l'havia triada i sabia que la majoria de la gent tampoc la comprenia. Ell mateix tenia dubtes, la sensació que el *Ritual* pertanyia a una època remota, a uns costums desterrats, a un món més desval-

gut. Els parracs ennuvolats ja vessaven un ruixat abundant, el xofer s'havia refugiat dins del cotxe, el baf del contrast tèrmic s'arrapava al vidre de les finestres amb l'espessor d'una heura enfiladissa.

—Quan vaig acudir al bisbat demanant ajuda, em pensava que m'enviarien algú amb més experiència. Què es pot esperar d'un ministre de Déu que ni tan sols porta collet blanc? Li dic que ho faci! Cal que ens protegeixi...! —Mentre protestava iradament, l'home va agafar la gerra d'aigua que hi havia a la tauleta i va tirar pel dret.

Els esquitxos van fer xisclar la noia, s'havia tapat la cara massa tard. Esgaripava amb una veu que tampoc semblava la seva i ofegava la plorera contra el coixí, el seu pare estirat al damunt per immobilitzar-la, vessant també llàgrimes amb un defici culpable als ulls. La flaqueza havia paralytat el sacerdot, consumit per les vacil·lacions que sempre l'acompanyaven i pel sabor amarg d'aquell desconsol que mai podia acabar d'encanyonar. Fins que va fer una passa endavant, va xopar un dit a la gerra i després de llepar-lo va fer un gest de retret, gairebé de fàstic:

—No he vingut aquí a protegir-lo a vostè, senyor. He vingut a protegir la seva filla.

Girona, dos mesos abans

— **T**emps no confesso, pare... Pressa, sisplau, pressa...

També feia molt de temps que l'església de Santa Anna, construïda entre el barri de cases humils de Sant Narcís i les vies del tren, havia deixat d'aplegar multituds. Ni tan sols les lentes millores urbanístiques i el degoteig de l'arribada de veïns nous provinents de les comunitats evangelitzades del continent americà havien ajudat a remuntar la davallada de feligresos. Almenys es podia dir que aquell era un lloc arreerat, solitari i clarobscur com les vides dels pocs que encara hi acudien a reflexionar sobre els seus pecats. Era un temple modern, edificat a mitjans del segle xx a tocar dels blocs proletaris que en els anys més pròspers havien fornit de mà d'obra la Grober, la fàbrica tèxtil aixecada al centre urbà al cim d'un antic convent franciscà, o la Coma Cros, al municipi veí de Salt. Obrers acostumats a complir els dies feiners amb les obligacions laborals i els festius, amb les devocions religioses. Ara tot allò formava part del passat, les antigues naus industrials

havien estat enderrocades o reconvertides en edificis de serveis i les misses dominicals s'havien buidat de gent. A l'altar hi tenien una pedra d'imitació, el bisbat trobava que vitralls barats i ciris apagats eren recursos suficients per a un veïnat que ja no mostrava fervor per res que no fos terrenal. Per això al pare Carreras el va sorprendre la visita tan matinera d'algú que havia fet grinyolar la pesant porta de l'entrada a la recerca de l'absolució.

—D'acord. Però hi ha uns passos que cal seguir.

—Pots saltar. —Una pausa per sospesar alguna recança. Després un monòleg ple d'entrebancades en aquell català amb un marcat accent estranger, potser dels països de l'Est—. Fer deu anys, jo arribar Catalunya. Jo repartir torns, premsadora industrial no bé. Demà venir gent arreglar però direcció diu producció no parar. Propper torn toca jo, però jo passa a Kazimir. —Una altra pausa, per agafar aire—. Premsadora enganxa i Kazimir acaba hospital. Allà sis dies, mort.

—Com et dius?

—Janek... —Va dir el nom però va reservar-se el cognom.

—Déu escolta i Déu perdona, Janek.

—Jo no oblidar. A la nit, despertar.

—Continua, obre el teu cor.

—Ell tornar. Ahir veure, cara temps no passar.

—Has fet bé de venir. Resa el que et diré i posa la teva ànima en pau. Si el penediment és de debò, deixaràs els malsons enrere.

—No malsons, pare.

—Què dius? —El pare Carreras va apropar el front a la reixa de fusta. Agenollat davant el confessorari hi

havia un home d'uns quaranta-cinc anys, barba de tres dies, ulls de presoner de guerra. No el tenia present, però el barri era ple de passavolants i de persones que feien la seva, anònimes, ignorades. Va esperar una resposta que va tardar uns segons a arribar.

—Ahir, parc, al banc, ell mirar. Kazimir no dir res, només mirar. No, anys no passar, ell igual que dia morir. Sap que jo sacrificar per salvar jo. —L'home s'agafava a la reixa amb les dues mans, com si tingués ganes d'arren-car-la, però cap energia per aconseguir-ho. Va alliberar una alenada fonda i va afegir—: Nosaltres, catòlics, creu-re tornar vida, sí, pare?